

Opkøberne har budt Uldproducenterne højere Priser. Jeg maa, som sagt, udtale min Glæde over, at man ikke har villet anerkende disse Spekulationsopkøb som normgivende for Prisen. Der var ligesom et Tilløb i den Retning i Hr. Jørgen Jensens Udtalelse nu om, at hvis disse Opkøbere havde haft Lejlighed til at foretage tilstrækkelig mange Opkøb, saaledes at rigtig mange Salg havde fundet Sted til 14 Kr., skulde vi nu have været bundne til at have en Pris af 14 Kr. for Ulden. Jeg vil dog ikke tro, at dette Standpunkt er fastholdt, i alt Fald er det Standpunkt, der er fastholdt i Lovforslaget, dette, at 9 Kr. 35 Øre er den gældende Pris, skønt der har fundet Opkøb Sted til højere Priser, det er den Pris, som Samfundet kan være tjent med.

Hr. Jørgen Jensen sagde dernæst, at fordi man ikke tidligere havde bestridt Lovligheden af en Foranstaltning, kunde man godt gøre det nu. Jeg tror nu, at ogsaa her er det et Indicium med Hensyn til Bedømmelsen af den fremsatte Paastand, at man ikke tidligere overfor ganske tilsvarende eller endogsaa mere omfattende og langt mere betydningsfulde Tilfælde har fremsat den Paastand, som man nu fremsætter. Hvis Venstre havde indskrænket sig til at sige: Det er i Tilfælde som de nu foreliggende ikke hensigtsmæssigt, at Afleveringen paabydes ved en Kundgørelse, det er det samfundsmæssigt ønskeligste, at den vedtages ved en Lov, skulde jeg aldeles ikke have bestridt dette, idet jeg samme Dag, som det ved Landbrugsudvalgets Holdning blev mig klart, at den Enighed om denne Sag, som jeg havde maattet formode var til Stede, ikke fandtes, overfor Landbrugsudvalget udtrykkeligt erklærede, at havde jeg haft nogen Formodning herom, havde jeg selvfølgelig forelagt for Rigsdagen hele dette Spørgsmaal, som jo, skønt mange pressede paa, ikke i den Grad krævede en øjeblikkelig Afgørelse. Hvis man altsaa havde sagt: Det er ønskeligt i saadanne Tilfælde at gaa til Rigsdagen, ja, saa svarede Udtalelsen til det Svar, jeg har givet i Slutningen af mine Bemærkninger: at hvor Sagens Omfang og Betydning gør det ønskeligt, og hvor berettigede Ønsker rettidig er fremsatte, samt hvor der ikke er en Nødvendighed for Hast til Stede, vil jeg selvfølgelig ikke have noget som helst imod at fortsætte ad den Vej, som jeg i alle saadanne lignende Tilfælde har betraadt: at gaa til Rigsdagen. Men det er noget andet, Venstre har sagt; Venstre bestrider nu Lov-

ligheden af Foranstaltninger, som har været gennemførte i hele Aaret 1917 uden nogen som helst Modsigelse, Venstre bestrider det endvidere uden at kunne anføre en eneste Grund eller blot Antydningen af en Grund for Berettigelsen af deres Standpunkt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den fulde Erstatning synes det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) at ville fastslaa en Forskel mellem de ved særlig Lov fastsatte Maksimalpriser og de administrativt i Henhold til almindelige Love fastsatte Maksimalpriser. En saadan Forskel eksisterer ikke og kan ikke eksistere retligt. Thi de har nøjagtigt samme retlige Grundlag, nemlig en Lov. Der kan være den Forskel paa dem, som ogsaa atter falder ind under Hensigtsmæssighedsbegrebet, at det ved en Aflevering kan have sin Betydning overfor de mange, der skal aflevere, at Afleveringspligten er fastsat ved en særlig Lov og ikke i Henhold til en almindelig Lov. Men i Spørgsmaalet om, hvorvidt det er fuld Erstatning eller ikke, er det dog ganske givet, at der ikke kan være nogen retlig Forskel mellem den, der er fastsat i Henhold til en særlig Lov, og en, der er fastsat i Henhold til en almindelig Lovhjemmel.

Naar det ærede Medlem saa drager Konsekvensen videre, synes han at mene, at overfor den ved særlig Lov fastsatte Maksimalpris maa Borgeren erkende, at dette er den fulde Erstatning, men dette behøver han ikke ved den administrativt fastsatte Maksimalpris, idet han altid vil kunne kræve Vurdering. Ja, det er just her, vi kommer ind paa det, der er Kernen i denne Sag: Er det overhovedet muligt at fastsætte Maksimalpriser? Thi hvis man virkelig konsekvent vilde gennemføre det Standpunkt, at enhver, der sad inde med en Vare, der var belagt med Maksimalpris, og om hvis Salg eller Aflevering der var Paabud, skulde have Krav paa for at være vis paa, at det var fuld Erstatning, der blev givet ham, at forlange sit specielle Parti vurderet, vilde vi komme til at staa overfor en uløselig Op-gave, idet der ikke vilde blive Tale om 1 000, men om 10 000, maaske 100 000 Vurderinger af den individuelle Vare, for at man overhovedet kunde faa gennemført en Maksimalpris. Derfor lader det Standpunkt, som det ærede Medlem her forfægter, sig ikke opretholde, og lykkeligvis bliver det i Praksis heller ikke fra Befolkningens Side fastholdt. Det er heldigvis kun nogle enkelte, som saaledes forsøger paa at lægge Samfundet Hindringer i Vejen